

เรื่องของการม

หลวงปู่แบน ธนากโร

คิดดูสมัยก่อนที่น้ำมันก็เหมือนกับอยู่ป่า ก็เรียกว่าเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่านั้นนะ หมูป่าเป็นฝูงๆ บางทีเดินนี้หงาย เดินอยู่นั้นไม่ได้กั้วนะ เดินอยู่ในนี้ ๑๒๓๔๕๖๗ บางทีเดินเป็นฝูง มันเดินไปไหน มันก็เดินไปหากิน ตรงไหนมันปลอดภัยแล้วก็เค้าก็พอใจในการที่จะไปหาอยู่หากินในสถานที่ปลอดภัยนั้น

หมูป่าในวัดนี้มันหายไปหมดไปเมื่อคราวเอาแหกเตอร์มาเถ ไถรอบกำแพงนี้ จากนั้นหมูป่าหมดเลย มันหนีเสียงสนั่นหวุ่นไหว มันตกใจ ทำกำแพงแล้วมันก็เข้าไม่ได้ เดี่ยวนี้ข้างนอกมันก็จะหมดในวัดมีบ้าง เอามาปล่อยไว้หนึ่ง ก็มีคนมาเอา คนมาเอา เราก็คิดว่า เออ อันนี้เป็นกรรม กรรมตามมาประหารกันในเมื่อถึงเวลากรรมเวรที่มันจะต้องลบล้างกันนี้ มันอาจเป็นไปชั่วขณะเดียวเท่านั้นแหละ ก็คิดว่ามันเป็นกรรม กรรมของหมู่นั้นมันอยู่ที่นี้ว่าปลอดภัยที่สุดแล้ว มันก็ยังไม่ปลอดภัย กำแพงจะแน่นหนาสูงขนาดไหนก็ช่าง กันกรรมกันเวรก็ได้ ป้องกันกรรม

เวอร์ไม่ได้ กรรมเวอร์ก็ต้องเป็นไปตามกรรมตามเวอร์ เราคิดอย่างนี้
แล้วก็สบายใจ

มีงูเหลือม งูเหลือมใหญ่ๆ อยู่ในวัด มีถ้ำ ถ้ำก็ไม่ใช่ถ้ำใหญ่
ถ้ำโตอะไร แต่ที่นี้มันไม่ได้เข้าไปลึก คนก็ไปเห็นเข้า ไข่ที่คนไป
เห็นนะ สุนัขมันเห็นก่อน มันก็พยายามจะเอา เอาไม่ไปเกาะ
(เสียงไม่ชัด) เข้าไปเห็นเข้า ขนาดนั้นมันก็ไม่ยอมนะ มันหนีไป
แล้ว มันก็ยังมาเอาจนได้ จิง โอ... อันนี้เราก็คิดว่าเป็นกรรมอีก
นั่นแหละ กรรมของสัตว์กรรมตามมาสนองกัน

ถ้าหากว่าเราไม่คิดถึงเรื่องกรรมนี้ มันอดที่จะเกิดความไม่
พอใจขึ้นมา ทางไหนที่จะเป็นไปเพื่อการทำลายความไม่พอใจที่
มันเกิดขึ้นในเราให้มันหมดไป เราก็ต้องหาอุบายอันนั้น แล้ว
อุบายที่เรานำมาแก้ไขนั้นก็ป็นธรรมเป็นวินัย แล้วก็ถูกต้องด้วย
พอนึกถึงเรื่องกรรมเรื่องเวอร์แล้วก็หายไป อันนี้เป็นเรื่องของกรรม
ของเวอร์ เราจึงคิดว่ากรรมเวอร์นี้มีอำนาจมาก เวอร์กรรมนี้มีอำนาจ
เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง เหนือจิต เหนือใจทีเดียว บีบบังคับให้เป็น
ตามกรรมจนได้

กำแพงที่เราทำมานี้เพื่อป้องกันให้สัตว์ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในวัดนี้ปลอดภัย แต่ก็ว่าในเมื่อกรรมเวรมาถึงแล้ว มันก็ต้องเป็นไปตามกรรมตามเวร ไม่มีอะไรที่จะมาถ่วง ไม่มีอะไรที่จะมาขวางไม่ให้กรรมเวรที่ทำแล้วไม่ต้องรับกรรม ไม่รับเวรไม่ได้ ก็ให้คิดว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว จะต้องพากันระมัดระวังให้มาก ทำแล้วเป็นกรรมเป็นเวรต้องพากันระมัดระวัง เราไม่ปรารถนาที่ต้องได้ เราไม่ต้องการก็ต้องเจอในเมื่อเราทำแล้ว

หากว่าจะต้องทำกรรมที่เป็นกุศล เออ อันนี้พระพุทธเจ้าท่านสนับสนุน ท่านส่งเสริมให้พากันทำให้มาก ทำให้มาก ผลของกุศลกรรมนั้น มีแต่ที่จะสร้างสรรค์ความร่มเย็นเป็นสุขให้เราก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป คำว่ากรรมก็ยังมีทั้ง**กุศลกรรมและอกุศลกรรม** อกุศลกรรม พระพุทธเจ้าสอนให้ละ สอนให้เลิก ทำแล้วมันมีแต่ที่จะทำลาย กุศลกรรมพระพุทธเจ้าสอนให้เราทำให้มาก ทำให้มาก มีแต่จะสร้างสรรค์เราอย่างเดียว เราต้องการก้าวหน้า นี้ เราต้องทำกรรมในลักษณะที่เป็นไปเพื่อสร้างสรรค์ เราจึงจะได้สมความมุ่งมาดความปรารถนาของเรา

แต่ก่อนหนึ่งนี้ จะไปเมืองสกลแต่ละครั้งเวลาป่วยเวลาไข้
อย่างนี้ จะต้องเดินไป พักอยู่ที่วัดป่าบ้านโคกเสียก่อน เดินไปพัก
วัดป่าบ้านโคกเสียก่อนแล้วจึงขึ้นรถไปจังหวัด ไปหาหมอ
โรงพยาบาลสมัยก่อนก็ไม่เหมือนเดี๋ยวนี้ รู้สึกจะมีหมออยู่ไม่กี่
คน แล้วก็มีตึกแต่ลักษณะตึกไม้ เรียกว่าสมัยก่อนไม่สะดวก มัน
ติดกับเดี๋ยวนี้มากทีเดียว จึงว่าออกพรรษาแล้วเราก็ไม่ค่อยได้อยู่
วัด เทียบทางนั้น เทียบตรงนี้ แต่ก่อนเขื่อนมาเลเรียกก็มาก เดียวก็
ป่วยๆ ไปหาหมอหาหมอก็ลำบาก แต่ที่นี้ไม่ไปก็ไม่ได้ ไม่ไปก็หนึ่ง
เอาหยุดยกบ้านนอกบ้านนาที่เคยใช้ได้ผลมันไม่ได้ หมอบ้าน
นอกอะไรหมอที่คิดยาอะไรก็ไม่ได้ผล ไปโรงพยาบาล เออ ค่อย
ยังชั่ว เคยไปนอนในวัดป่าบ้านโคก ที่นอนในศาลาเก่านี้ ศาลา
เก่าไปนอน ไหว้พระ

เราก็ไม่สบาย เพิ่งลุกจากไข้ พระท่านก็ว่าให้ไปตรวจเช็ค
เสียก่อน บางทีมันอาจจะมีเชื้อตกค้าง มันจะได้ไม่มีปัญหา
ต่อไป มันเดินได้ก็เดินไป เดินไปก็ไปพักที่วัดป่าบ้านโคก เดิน
เดือนหงาย ศาลาหลังเก่า ท่านอาจารย์มั่นท่านเคยไปอยู่ สมัย

ท่านอาจารย์ใหญ่มัน ท่านทำศาลาหลังนั้น พระพุทธรูปเล็กๆ
ปั้นด้วยดิน เราก็รู้สึกว่าจะสงน้ำสงท่า หรือไม่ได้สงน้ำก็ไม่ทราบ
นะ อาจจะเป็นตัว เพราะรู้สึกว่าเป็นฤดูหนาวด้วย นอนที่ศาลา
เพราะว่าตรงนั้นมัน ที่กุฏิมันก็ไม่ค่อยจะมี...มันขึ้นลงยาก แล้ว
กุฏิเล็กๆ ส่วนมากก็เป็นผ้าใบตองมุงหญ้าไปอย่างนั้น บันไดก็
ชันยาก บันไดแบบเอา...เราก็นอนศาลา มันต่ำ บันไดศาลาก็เอา
ไม่เป็นท่อนๆ ไม้ตัดๆแล้วก็เอามาตั้งๆขึ้นศาลา

นอนไป ใหญ่พระสวดมนต์แล้วก็นั่งสมาธิแล้วก็นอน นอนยัง
รู้สึกว่าจะหลับแล้ว ครึ่งหลับครึ่งตื่นนี่แหละ ก็ปรากฏเห็นคนเดิน
มานะ เดินมา คนเดินมานุ่งขาวห่มขาวนะ มันกับตาผ้าขาวเรา
ดีนี่แหละ เราก็นอนอยู่ ในนั้นเราว่าเราไม่ได้หลับนะ แต่ความ
จริงหลับนั่นแหละ แต่เราว่าไม่ได้หลับ เหมือนกับนอนฝัน เค้กก็
เดินมาทางนี้ ขึ้นไปทางโน้น แล้วก็เดินมาหาเรา มายืนอยู่ปลาย
เท้า ก็ยืน เราก็มองอยู่ มันทำท่าจะมาบีบคอ นะ ตาผ้าขาวคน
นั่นนะ ตาผ้าขาวรู้สึกมันทำท่าจะมาบีบคอ มันทำมืออย่างเนี่ย

เราก็ไม่กลัว เราไม่กลัวหรอก เรามีคาถาดี คาถาอะไรหละ
คาถาเพ่งอสุภะ คาถาเพ่งอสุภะเพ่งให้เป็นโครงกระดูก โครง
กระดูกนี้มันเป็นของไม่งาม จึงว่าการเพ่งโครงกระดูกก็คือการ
เพ่งอสุภะ เพ่งให้เป็นของที่ไม่งาม เพ่งให้ความเป็นผู้เป็นคนเป็น
ตัวเป็นตนนี้มันไม่มี มีแต่กระดูก จะเป็นผู้เป็นคนเป็นได้ยังไง
เห็นกระดูกப்பอย่างนี้ละ ใ้มือที่ทำท่าจะกดลง มันถอยหลังนะ
ไ้ตาผ้าขาวคนนั้นถอยหลัง ถอยหลังๆ ถอยหลังแล้วก็ไป

ก่อนที่นอนเราก็คิดอยู่ นอนในหน้าพระพุทธรูปนี้ไม่ดี เพราะ
ครูบาอาจารย์ท่านเคยพูดว่า นอนอย่าไปนอนหน้าพระพุทธรูป
เพราะกลางคืนเทวดาเข้ามากราบมาไหว้พระ นอนกันนี้อย่าไป
นอนหน้าพระพุทธรูป ในเวลากลางคืนนี้เทวดาเค้ามากราบพระ
มาไหว้พระ เราก็พยายามเลี่ยงอยู่นะ พยายามเลี่ยงๆอยู่ ไม่นอน
ตรงหน้าพระ แต่ไหนแต่ไรก็พยายามหลีกเลี่ยง จะนอนข้างขวาของ
พระ ขนาดนั้นยังมีมาแสดงอาการอย่างนั้น

เค้าเรียกว่าการนอนหน้าพระพุทธรูปนี้ควรหลีกเลี่ยง หน้า
พระพุทธรูปจริงๆควรหลีกเลี่ยงไว้ เป็นที่กราบที่ไหว้ ที่ปฏิบัติธรรม

ของเราเท่านั้น ไม่ควรไปนอนตรงนั้น เพราะการนอนของเรา
เป็นกิริยาที่ไม่มีความเคารพ การนอนเป็นกิริยาที่ไม่เคารพ เรา
ไปแสดงกิริยาที่ไม่เคารพ เราไปแสดงกิริยาที่ไม่เคารพต่อหน้า
พระพุทธรูป ต่อหน้าองค์รูปที่สมมุติแทนองค์พระพุทธเจ้า เป็น
เรื่องที่ไม่สมควร ถึงว่าจะมีความจำเป็นยังไงก็นอนหลีกๆเอา ใ
นอนตรงหน้าพระ พระเล็ก พระน้อย พระอะไรแทนองค์
พระพุทธเจ้าทั้งนั้น เรียกว่าเป็นกิริยาที่ไม่เคารพ ไม่ดี

ถึงว่าบางคนสถานที่จำกัด สถานที่มันบีบ มันจำเป็น อันนั้น
มันก็ออกหาทางแก้ไข เค้าจึงมีวิธีการตั้งพระพุทธรูปกับบ้าน พิธี
ตั้งพระพุทธรูปกับบ้านเดี๋ยวนี้ยังมีพิธีมาก หันหน้าไปทางนั้น หัน
หน้าไปทางโน้น หันหน้าไปทิศนั้นหันหน้าไปทางทิศอะไรต่อ
อะไร นี่ อันนี้มันกลายเป็นพิธีการไป กลายเป็นพิธีการ
กลายเป็นลัทธิพิธีการ เรื่องลัทธิพิธีการอันนี้บางที่มันถือเคร่ง
หรือว่ามันถือเรียกว่ามันเกินไปก็มี เราต้องคิดถึงเหตุถึงผล
คิดถึงความปลอดภัย ต้องคิดถึงเหตุถึงผล เรียกว่าเหตุผลนี้เป็นสิ่งที่
มีความสำคัญมาก

ถ้าหากว่าบ้านของเรามีหิ้งพระ หรือมีห้อง มีตู้พระ หรือว่ามี
ห้องพระอะไรอย่างนี้ เราก็ควรหันหน้าไปทางที่สะดวกสบายใน
การที่เราจะเข้าไปกราบไปไหว้ หรือเข้าไปปฏิบัติธรรม เรื่องการ
หันหน้าหันทิศหันทาง อันนั้นไม่มีความจำเป็น ถือความ
สะดวกสบาย ความเหมาะสม ความสะดวกสบายในการที่มัน
เหมาะสมกับสถานที่ของเรานั้น บางที่เราไปหันหน้ามุ่งแต่ทาง
ตะวันออก มุ่งแต่ตะวันออก แล้วสถานที่ที่จะออกไปกราบไปไหว้
มันก็คับแคบ เพราะบ้านมันเป็นอย่างนั้น อันนั้นก็ไม่ได้ถูก

สิ่งที่เป็นมงคลนี้ เรียกว่าเป็นของสูง เราก็ต้องรู้จักว่าเป็น
ของสูง รู้จักของสูงของต่ำ พระพุทธรูปก็เป็นสิ่งแทนองค์
พระพุทธเจ้า เรียกว่าเป็นของสูง เราก็ต้องมีการปฏิบัติให้
เหมาะสมกับพระพุทธรูปเป็นของสูง บางคนตั้งพระพุทธรูปแล้ว
ก็ต้องการให้ได้บุญมากๆ แล้วก็มีการบูชาพระพุทธรูป ขนมห
หวานก็บูชา ของคาวก็บูชา ผลไม้ก็บูชา ข้าวก็บูชา ดอกไม้ก็บูชา
อะไรต่ออะไรเต็มไปหมด รุงรังไปหมด แล้วที่นี้บูชาแล้ว มันไม่ใช่
บูชาประเดี๋ยวประด๋าวก็เอาออกไป บูชาแล้วบางที่อาจจะคิดว่า

พระพุทธเจ้ายังฉันไม่อิ่ม ยังฉันไม่พอ ก็ทิ้งไว้อย่างนั้นจนกระทั่ง
เย็น อันนี้ก็ไม่ถูกต้อง การบูชาพระพุทธรูปนี้ควรหลีกเลี่ยงของคาว
ของหวาน บูชาเฉพาะของหอมก็พอ

ของหอมในที่นี้หมายถึงดอกไม้หรือว่ากลิ่นหอม แต่ก็ไม่ควร
ให้มันหอมจนเกินไป เราเข้าไปแล้ว เข้าไปในสถานที่นั้นเรา
สบาย เราเบิกบาน เราสดชื่น เราต้องคิดถึงว่าเราทำยังไงเราจะ
มีความเบิกบานสดชื่นในการที่เข้าไปในสถานที่นั้น ถ้าหากว่า
เข้าไปแล้ว เห็นจึงจกมันดึงอาหารเข้าไปกิน เข้าไปแล้วเห็นมด
มันมาเอาอาหารไปกิน ของหวานของคาวมันมีแต่มด อันนั้นไม่
ถูกต้อง อันนี้ควรหลีกเลี่ยง เครื่องสังการะควรหลีกเลี่ยงของคาวของ
หวาน เฉพาะดอกไม้ก็พอแล้ว บูชาเพื่อความสดชื่น ในการที่เรา
เข้าไปกราบไปไหว้เป็นเครื่องสังการะ เป็นเครื่องบูชา อามิสบูชา
พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงตรัสไว้ นี่เป็นเครื่องบูชาที่ใช้ได้ อย่าเอา
อันนั้นอันนี้ไปบูชา พระพุทธรูปไม่ปรากฏว่าท่านข้าว ท่านข้าว
กินข้าวชั้กที่ดอก

บางพวกก็ดึงให้หันหน้าไปทางทิศตะวันออก พระพุทธเจ้า
ไม่ใช่ว่าตั้งแต่ตรัสรู้จนกระทั่งนิพพานหันหน้าไปทางตะวันออก
อย่างเดียว พระพุทธเจ้าก็เหมือนคนเราธรรมดาเนียแหละ หัน
หน้าไปทุกทิศ เดินไปพระพุทธเจ้าก็ไปทุกทิศเหมือนกัน ตามแต่
เหตุและผล ตามแต่เหตุปัจจัยที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จไปไหน
พระพุทธเจ้าก็เสด็จไป พระพุทธเจ้าอยู่อย่างนี้ จุดที่จะไปเป็น
ทางทิศตะวันตก พระพุทธเจ้าก็หันหน้าไปตะวันตก แล้วก็เดินไป
ทางตะวันตก นั่น จึงว่าการหันหน้าพระพุทธรูปนี้ ไม่จำเป็น
จะต้องหันไปทางทิศตะวันออกอย่างเดียว เพราะพระพุทธเจ้า
ไม่ใช่พระพุทธรูป คนมันก็ต้องหันไปหันมาได้ใช้มัยแหละ

เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่จะต้อง...มีบางรายที่ยังถือเคร่ง ถือ
ต้องให้มีเหตุผลด้วย ถ้าหากว่าถืออย่างไม่ดูเหตุดูผลอันนั้น
เรียกว่าถือเคร่ง ธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้เคร่งนะ
สอนให้เป็นมัชฌิมา เคร่ง ไม่ถูก (หย่อน)ยานก็ผิด (หัวเราะ)
ไม่ใช่เคร่งไม่ถูกแล้วยานมันถูกนะ เคร่งก็ไม่ถูก ยานก็ไม่ถูก
พร้อมด้วยเหตุด้วยผล อันนั้นเป็นมัชฌิมา

นิमितก็เหมือนกัน นิमितเป็นอย่างนั้นๆ อันนั้นเป็นของกิเลส
ทั้งนั้น ถ้าหากว่าเราไปติดอันนั้นหละ เราเหมือนกับเอาเหยื่อไป
เกาะเบ็ดนั้นนะ ไปสุขเข้าไปยินดี ไปติดอันนั้นเรียกว่าติดเบ็ด
หละ แกะไม่หลุดสิ่งเหล่านี้พระพุทธรเจ้าท่านไม่ให้ยินดี สิ่งที่เกิด
ทั้งหมดจะเป็นนิमितตั้งขนาดไหน นำยินดีขนาดไหนอันนั้นคือ
นิमितเป็นของเกิดดับทั้งนั้น ไม่ให้ติด ไม่ให้ข้อง ไม่ให้ยินดี ถ้า
หากว่าไปเกิดความยินดีแล้วมันจะยึดทันที **อุปาทาน**คืออะไร
คือใจของเราไปยึดสิ่งที่ใจของเราไปสัมผัส อันนี้คืออุปาทาน เรา
ไม่ไปยินดี เราไม่ไปยึด ทำไมเราต้องการไปตัดตรงนั้น เพราะเรา
ไม่ต้องการให้อุปาทานมันเกิดขึ้น

พิจารณาอยู่เสมอ สิ่งที่เกิดทั้งหมดเป็นของดับ สิ่งที่เกิด
ทั้งหมดจะเป็นของดับ จะเป็นรูปธรรมนามธรรมละเอียดปราณีต
ขนาดไหนก็ช่าง อันนั้นเกิด อันนั้นจะต้องดับ! ทำไมเราจึงตัดสินใจ
อย่างนี้ เพราะสิ่งที่เกิดมาทั้งหมดที่รู้แล้วเห็นนั้น มันมีแต่ดับไป
ทั้งนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นมาไม่ดับ ไม่มี อะไรไม่เกิดดับมีมัย อะไรไม่
เกิดดับมีมัย จิตของเรานี้เป็นของที่ไม่เกิด อะไรเกิดจิตของเราก็รู้

ว่ามันเกิด อันนั้นดับไปจิตของเรารู้ว่าอันนั้นดับ นี่! อะไรเกิด
ทั้งหมดนั้น จิตของเรารู้ทั้งนั้น จิตของเรานี้เป็นธรรมชาติที่มีอยู่
อย่างนี้ ไม่ดับไปเป็นและอันนี้ก็ไม่เกิดด้วย

จึงให้สนใจในธรรมชาติจิตที่เป็นธรรมชาติไม่เกิดไม่ดับนี้
ใครรู้อันนี้เรียกว่ารู้ธรรม ใครเห็นผู้นี้แจ้ง เรียกว่าเห็นแจ้งในธรรม
การรู้ธรรมไม่ใช่เห็นที่อื่นหนา สว่างใสสว่างโรจน์ชัชวาลอันนั้นเป็น
แสงสว่างทั้งนั้น เป็นของที่เกิดขึ้นทั้งนั้น ไม่ใช่ของที่มีอยู่ก่อน
พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ธรรมแล้วทรงตรัสว่าธรรมที่พระพุทธเจ้าทรง
ตรัสรู้นี้ ทรงรู้ทรงเห็นนี้ ไม่มีแต่ก่อนแล้ว ไม่ใช่เป็นของเกิดขึ้น
ใหม่ ของที่เกิดขึ้นทั้งหมดพระพุทธเจ้าท่านว่าของเกิดทั้งหมด
เป็นของดับทั้งนั้น จิตของเราเป็นธรรมชาติไม่เกิด พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้สิ่งที่มีอยู่แล้วก็คือตรัสรู้จิตที่บริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าขัดเกลาจนกระทั่งสะอาดบริสุทธิ์ พระพุทธเจ้ารู้เห็น
ขึ้นมา จิตบริสุทธิ์นั้นก็เรียกว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ไม่ได้รู้สึกรู้ธรรม
นอกโลก นอกสงสารที่ไหนนะ ตรัสรู้อย่างนั้นมันหลง มันหลง
ยังงี้ มันไม่รู้เจ้าของ

นี่ก็เหมือนกัน เราๆนี่ก็เหมือนกัน ปฏิบัติธรรมอย่าไปอยากรู้
สนใจอันอื่น อยากให้มันสว่างเป็นดวง อยากให้มันใสไปแก้ว
หลงทั้งนั้นแหละ ลืมตามันมีมัย ลืมตามันไม่มี บางทีหลับตามันก็
ดับไปเป็น มันก็หายไปเป็น ธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็น
ไม่ได้ดับเป็น นี่ ลืมตาก็มี ยังอยู่ หลับตาก็มี ก็ยังปรากฏอยู่ และ
ไม่ดับไปเป็น ผู้รู้ผู้เห็นแล้วจะต้องพูดอย่างนี้เหมือนกันหมด
เพราะอันนี้เป็นของจริง รู้ของจริงแล้วจะรู้เหมือนกันหมด ถ้ารู้
ของปลอมจะรู้ไม่เหมือนกันหรอก มันมากอย่าง

นี่อันนี้อันหนึ่ง แล้วก็มาก ชอบรู้ชอบเห็นอย่างนั้น ชอบ
เห็นจนกระทั่งเมืองสวรรค์ ชอบเห็นจนกระทั่งนางฟ้า ชอบเห็น
จนกระทั่งเทวบุตรเทวธิดา 'ไม่รู้จะเห็นทำอะไร เห็นอย่างนั้น
กิเลสตัณหา มันลึกหรือลงไปเมื่อไหร่ บางทีมันเพิ่มขึ้น "โอ้! เรา
เก่งแล้วนะน่า เราเก่งแล้วนะนี่ เราเห็นเทวบุตร เทวธิดา เราได้ไป
ชมเมืองฟ้าเมืองสวรรค์นะ เราเก่งแล้ว" นี่! ตัวกิเลสมันเกิดขึ้น
แล้ว มันไม่เป็นไปเพื่อความบันเทิงนันทอก ธรรมะคำสอน
พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง สอนให้ละ ไม่ได้สอนให้เอา ไม่มี

อะไรไม่เอาชักอย่าง! ไม่เอาชักอย่าง ไม่เอาชักอย่าง สิ่งที่เราจะ
เอา ไม่มี ปล่อยให้หมด วางให้หมด ปล่อยให้หมด วางให้หมด

ที่มา: https://youtu.be/PwH_s13O4D0